

at kunne indskrænkes. Jeg har derfor confere-
ret med Underudvalget, desangaaende og frem-
stillet Usikkerheden af, at Summen atter kunde
blive forøget med de 125 Rbd., som ere blevne
afsnappede. Jeg vil imidlertid ikke benægte,
at det er muligt, at der under den hele Sum,
der omfatter flere Poster, vil i andre Rønning-
er kunne muligens i Aarets Løb indtræde saa-
danne Besparelser, som kunne beløbe til 125
Rbd., saaledes, at den Hovedsum, som nu er
opført af 12,423 Rbd., ikke blev overskreden;
det kan være muligt, men noget sikkert Til-
sagn derom tør jeg ikke give, da dette jo vil
beroe paa, om der indtræder Vacance i disse
Poster. Men den Forventning, man tidligere
har havt ved Sagens Behandling i Folkethin-
get om, at den omhandlede Forvalterpost skulde
kunne inddrages i Løbet af et halvt Aar, tør
jeg ikke engang med nogen Sandsynlighed nære;
og har derfor troet, at det i alt Fald var
rettest at udtale det nu, for at jeg kan have
en Støtte for den Begjering om en Supple-
mentarbevilling, som jeg maaskee maatte finde
Anledning til senere at fremkomme med, og i
alt Fald for, hvis Summen i sin Heelhed kan
findes tilstrækkelig, da at retfærdiggjøre, at
denne enkelte tilsigtede Besparelse ikke er kom-
men til at indtræde, da det neppe vil kunne
findes stemmende med Forholdene, som de nu
have stillet sig.

Finantsministeren: Jeg troer dog,
at min ærede Collega med Hensyn til Fortolk-
ningen af Udtrykket „bortfalder ved Vacance“
har stølet noget mere paa Finantsministeriets
Tjuelighed, end Tilfældet i Virkeligheden vil
være. Det er nemlig Finantsministeriets Sag
i det Tilfælde, at disse Ord komme til Anven-
delse, at fortolke dem, og jeg vilde da ikke an-
see mig berettiget til at fortolke dem paa an-
den Maade end den, at, naar en Embeds-
mand døde, ved hvis Post der i Finantsloven
var sat „bortfalder ved Vacance“, saa vilde
jeg ikke anviser noget Ministerium Penge til
at bestribe det saaledes vacante Embedes For-
retninger under nogen anden Betingelse end
med Forbehold af, at Rigsdagen gif ind paa
en senere Tillægsbevilling; altsaa de vilde
blive anvisede samme paa den Conto, der er
opført som „forventet Tillægsbevilling“. Dette

anseer jeg ogsaa for ganske liquid; thi, naar
der staaer, at Noget bortfalder ved Vacance,
saa er det klart, at det er bortfaldet, naar
Vacancen er indtraadt, og, hvor Noget er
bortfaldet, uden at et Andet er traadt istedet
for, der er der slet Intet. Men det er en
Selvsølge, at Statens Tjeneste maa varetages,
og, hvis altsaa de Forretninger ikke tillige
kunne ganske bortfalde eller omfordeles, som
hidtil have været salarerede ved denne Post,
saa maa der ved den forventede Tillægsbevil-
ling drages Omsorg for, at disse Forretnin-
ger blive varetagne for den muligt billige
Pris. Jeg kan derfor ikke finde, at det Ud-
tryk, som en æret Landssthingsmand har fore-
slaaet at substituere for „bortfalder ved Va-
cance“, nemlig „bevilges indtil Vacance“, —
at det skulde indeholde noget Strengere for
Regjeringen end disse Ord „bortfalder ved
Vacance“. Jeg troer, at Forholdet bliver
accurat det samme, nemlig at Regjeringen i
begge Tilfælde ingen Penge vil have at dis-
ponere over til de paagjældende Embedsforret-
ningers Udførelse, men maa tage det paa sit
Ansvar, — et Ansvar, som naturligviis vil
være let at bære under sædvanlige Forhold, —
at søge disse bestridte. Men paa den anden
Side kan jeg ikke være enig med den ærede
Forlagsstiller i, at disse af ham foreslaaede
Ord skulde betyde mindre end „bortfalder
ved Vacance“, eller at de bedre skulde fremstille
Rigsdagens Standpunkt ligeoverfor Pengebevil-
linger. Jeg troer, det bliver accurat det Samme,
om Rigsdagen siger: „vi bevilge, indtil den
Begivenhed indtræder, og ophøre at bevilge,
efterat denne Begivenhed er indtraadt“, eller
om Rigsdagen siger: „denne Indtægtsbevilling
ophører, naar den Begivenhed indtræder“.
Jeg troer, at Tilfældet bliver accurat det
samme. Det, som den ærede Landssthingsmand
har tilsigtet, — idetmindste saaledes som jeg
har opfattet Discussionen her — forekommer
det mig vilde rettere naaes, naar Undrings-
forslaget var gaaet ud paa, at det ved ind-
trædende Vacance skulde forbeholdes en Under-
søgelse, hvorvidt den bevilgede Gage kunde ved-
blive eller ikke, og forsaavidt kan jeg ikke nægte,
at det maaskee vilde være tilstrækkeligt, at §
28 i Finantsloven, som den er vedtagen af